

Сказано вже, що амністійні закони не бу-
ли в Польщі надто рідкою появою. Ухвалюва-

Представники У. П. Р. у премієра Ген. Славой-Вкладковського

В четвер, дня 11. серпня ц. р., була у премієра Ген. Славой-Вкладковського українська делегація в особах представників УПР: Василя Мудрого, Степана Витвицького, Дмитра Великановича і голови „Просвіти“ д-ра І. Брика в актуальних справах нашого організованого життя у зв'язку з останніми подіями в терені.

На представлення українських відносин у краю п. премієр запитав, що все докладно розгляне і видасть відповідні розпорядки. У розмові брав участь і директор політичного департаменту в міністерстві внутрішніх справ п. В. Жиборський.

З недавнього минулого.

Мої зв'язки з Радянською Україною у 1928—29 р.

(Докінчення).

УКРАЇНСЬКА АРМІЯ.

„Територіальне і національне будівництво армії... це більше зміцнить зв'язок українського трудящого народу з армією. Правда, під цим оглядом справа посувається поволі, може надто поволі... На Україні це йде разом з поступом української держави взагалі...“ (У. В. ч. 63. 10. III. 1928).

УКРАЇНСЬКА ЗАКОРДОННА ПОЛІТИКА.

„української закордонної політики досі ще не було. Української закордонної пропаганди визвольної і соборницької, досі непомітно...“ (У. В. ч. 57. 17. XII. 1927).

„диктує Україні необхідність більшої самодіяльності на міжнародньому терені...“ (У. В. ч. 53. 19. XI. 1927).

„політика Радянського Союзу супроти Річчосполитої Польської мусить бути політикою українською та білоруською і не може бути ніякою іншою...“ (У. В. ч. 82. 15. I. 1929).

УКРАЇНСЬКІ КУЛЬТУРНІ ЗАВДАННЯ.

„Не можна не побажати зокрема і дальшого розвитку Української Академії Наук, якій належало би якнайшвидше зайняти відповідне самостійне місце серед наукових Академій Світу...“ (У. В. ч. 55. 19. XI. 1927).

„У. В.“ при кожній нагоді підносили авторитет українських національних культурних діячів: Ан. Д. Багалія (У. В. ч. 65. 3. XII. 1927), Ольги Кобилянської (У. В. ч. 57. 17. XII. 1927), Ювілей „Діла“ (У. В. ч. 59. 14. I. 1928), Мих. Коцюбинського (У. В. ч. 67. 5. V. 1928), І. Франка (У. В. ч. 70. 16. VI. 1928), Лесі Українки (У. В. ч. 73. 1. XI. 1928), Марка Вовчка і інших, як теж зазначено європейських культурних діячів таких як пр. Генрика Ібсена, фанатичного оборонця індивідуальності, або Іполіта Тена, відомого воєн. французької революції.

УКРАЇНСЬКІ ЕКОНОМІЧНІ ДОМАГАННЯ.

„Україна вже має свій бюджет. Треба сподіватися, що розширення цього бюджету... як найкраще відібється на інтересах України...“ (У. В. ч. 55. 19. XI. 1927).

„Більша самодіяльність України на внутрішньому і зверхньому економічному терені дозволить їй краще використати свої економічні можливості...“ (У. В. ч. 55. 19. XI. 1927).

ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО ВПЛИВУ НА УКРАЇНІ.

„у своєму непохитному переведенні українці уряд матиме всю підтримку трудящих українців чи то в краю, чи то за кордоном...“ (У. В. ч. 62. 25. II. 1928).

„Чи не є такою контрреволюцією постійний та загато вже довготривалий саботаж в дії українців на Радянській Україні? В деяких колах спостерігається в цій справі якийсь саботаж, свідомий чи неспівомий, якийсь підозрілий бюрократизм, що не може нас турбувати...“ (У. В. ч. 69. 5. VI. 1928).

ЗА УКРАЇНСЬКУ ПРОПАГАНДУ ЗА КОРДОНОМ.

„Мова йде знову про українську пропаганду за кордоном... покликани до цього єдині органи української держави... Досі нічого не чути про діяльність українського товариства зв'язку з закордоном... Натомість бачимо тільки зв'язки як плякати з вуглем з російського загальної володбору.“

„Чужинці могли б у Києві бачити, що українська держава, що зветься СРСР“

„Київська і харківська преса мала б штамп пропагандистських чи бретонських листків... Вже не це припинити...“ (У. В. ч. 64. 24. III. 1928).

„В програмі журналу „Радіо-Магазін“, Харків, подається під заголовком „Росія“...“

Харківським органам, що відають українізацією, не вадило би подбати, щоб таких випадків української пропаганди під маркою „Росія“ за кордоном не було...“ (У. В. ч. 80. 15. XII. 1928).

„Ми ввесь час говоримо про „український“ вугіль, бо походить він з нашої території... Як за царя так і тепер воно виходить, для французів існує лише Росія, а „Донець“ так мовити, під „російською“ окупацією...“ (У. В. ч. 63. 10. III. 1928).

„Чехи, словаки, серби, кроати і словінці... виставили скарби свого мистецтва. А українці? їх нема...“ (У. В. ч. 63. 10. III. 1928).

„Ми, що відвідували тільки радянських вистав за кордоном, часто-густо з сумом мусили констатувати деяке нехтування, сказали ми, української республіки...“ (У. В. ч. 68. 19. V. 1928).

„(Пресова вистава в Кельні) — з різних оглядів було б на нашу думку краще і доцільніше якби Україна мала свій окремий відділ на виставі, як мають там нації і держави в десятеро менші від наших...“ (У. В. ч. 71. 2. VII. 1928).

Зисовування історично-ідеологічних баз суверенності Української Держави при кожній нагоді „У. В.“ давали чимало місця.

Так „У. В.“ проводили аналогію між договорами Андрусівським (1667 р.) та Рижським (1921 р.), що заключені між тими самими партнерами, розділили Україну (У. В. ч. 59. 14. I. 1928), а про Переяславський договір (1654 р.) „У. В.“ писали: „українська сторона натовість бачить в переяславському акті тільки союз міжнародного характеру між Україною і Московщиною і... який можна розв'язати в якихсь означених обставинах...“ (У. В. ч. 86. 23. IV. 1929).

Коли СРСР підписав пакт Кельського, то „У. В.“ виступили проти цього, бо „пакт Кельського боронить існуюче статус-кво в Європі...“ (У. В. ч. 73. 1. IX. 1928).

„У. В.“ непропорційно розширили „огляд преси“ і ніби то критикуючи тутешню пресу, перепачкували таким чином на Радянську Україну в цьому розділі великі шпальти української національної преси за кордоном.

Між різними радянськими чинниками українськими і неукраїнськими не було одностайної оцінки можливого збройного конфлікту на західних кордонах України, хоча ця есентуальність була дуже реальна і її поважно брали під увагу. Як я вже вище писав, цей момент, що міг бути для української національної сторони найсприятливіший для відбудови української суверенної держави, творив одну з найважливіших баз нашої акції і тому зрозуміло, що цьому як і Іаєї Соборності України „У. В.“ присвятили так багато місця (У. В. ч. 4. 55, 57, 59, 63, 66, 67, 68, 69, 70, 73, 78, 80, 82, 85, 86, 89, 91 і др.).

Вплив „У. В.“ на Радянській Україні був реальний і немалий і він просочувався в різні верстви, урядові чи громадські Радянської України. Для ілюстрації відгомонів статей „У. В.“ в цілому різних сферах виставить двох таких прикладів.

Французькі урядовці згідно з інформаціями советського посольства в Парижі — на посвідках (карт д'ідентіте), що видавали советським громадянам, завжди писали — „руський“. „У. В.“ ще в липні 1927 р. заперечували проти цього і вимагали від радянського полпредства відповідних змін. Тому, що цей протест не дав результатів, то „У. В.“ вдруге в різкій формі ствердили, що „радянська союзна дипломатія досі не дала французькому урядові відповідних нових пояснень“ та звернулися до Харкова „з домаганням поробити відповідні заходи, щоб українське громадянство признавало за кордоном Союзу, зокрема тут у Франції“ (У. В. ч. 81. 1. I. 1929).

Цей лист викликав дуже гостру виміну думок між Харковом і Москвою (тоді це ще було

ТУТКА
КАЛИНА

можливе) у висліді якої советський посол у Парижі Довгалевський мав чимало прикостей.

Ще більший заколот публічного характеру викликав проголошений в „У. В.“ отвертий лист до М. Горького (У. В. ч. 72. 19. VII. 1928) в якому кваліфікували цього нового тоді советського кумира смішним чорним вороном валуєшину та прилучували його до руської чорної сотні.

Вислідок цього, на Україні письменник Саїсаренко закинув в листі Горькому те, що останній вчився по „Лавайському“*) а коли М. Горький приїхав до Харкова то українські письменники зустріли його в будинку Блакитного дуже неприязно і промовець Постоловський просто сказав, що „воно“ („непорозуміння“, про яке писали Українські Вісти) висло деякий холодок в нашій взаємності...“

Такий був справжній зміст „Українських Вістей“, що твердо й непохитно прямували до реалізації постулатів суверенності української держави.

Найбільш прикрою для мене самого необхідністю було вміщення кількох статей, що йшли в розріз з настроєм українського закордонного громадянства, а іноді може навіть і ображали його почуття. Але це, як і пустодівні та зверхня полуда большевицької фразеології були тим необхідним митним тавром, без якого „Українські Вісти“ з їх самостійницькими гаслами не мали би доступу на Україну.

Наклад „У. В.“, що ішов на Україну, все збільшувався, газетна адміністрація нависне не задовольняла іноді всього попиту або передчасно не звернула особливої уваги непотрібних чинників. Засмалцовані числа часопису ходили по руках, за деякі примірники платили (так напр. за „Виниченківське“ число) по 10 карбованців.

Минав час.

Акція наша настільки успішно розвивалася, що в кінці 1928-го року було на часі відвідати Україну. Через Литву і Латвію і під охороною чужинського паспорта в жовтні 1928 р. я виїхав в подорож.

Не можу тепер в коротких словах передати того всього, що я бачив і чув, всю силу вражіння шасливих і радісних, нещасних і гірких, що я „чужинець“ пережив за цих пару тижнів на своїй, але чужій землі.

Пізніше, коли почалася нагілка на все українське і українців арештували лише за те, що вони українці, багатьом у застінках Д. П. У. закидували як найбільший злочин зустрічі зі мною, „відпоручником закордонних генштабів та Закордонного Комітету У. П. С. Р.“ (!!!) Байки, що стали вже стереотипними для Світі! Однак, характеристичне для советських відносин є те, що деякі з моїх старих знайомих, з якими я справді не бачився (М. Шраг та інші) признавалися перед слідчим Д. П. У. не тільки до нарад зі мною, але навіть і до „змови“. Дотого ж на Україні нависне бачив тільки людей, що смішно було би їх всіх зараховувати до „змовників“: конспірації я вчився у старій школі ще за царських часів.

Я повернувся до Західної Європи з новим приливом сил та рожевими надіями, яким, на нещастя на цей раз не судилося здійснитися.

Багато різноманітних вражіння та споминів збереглося у мене в пам'яті з тієї доби. Із зустрічів з тими, що вже не живуть М. О. Скрипник залишив у мене радше приємне вражіння — ідейний комуніст і свідомий українець, він ши-

*) Шалений підручник історії за царських часів.

Сторінка без політики.

Край, де продають пооббирану бульбу

І ДЕ НЕМА КЛЕПСИДР.

Кожний, хто приїде перший раз до Франції, відразу заперімічує різницю буденного життя у Франції та в нас. Ця різниця за сильна, щоб її не можна було відразу заперімітити. Перш усього зовсім інакше відбувається там праця. Люди може працюють загально менше, як у нас, зате працюють усі та незвичайно інтенсивно. Зовсім буденне нпр. навіть таке, що муж працює десь у місті, жінка веде крамницю, фрізєрню, робітню, гостиницю або пансіон. Навіть як жінка працює десь на місці, то господарку веде вона сама, бо домашньої прислуги в нашій розумінні там майже не знають. В кожному разі домашня прислуга — це привілей людей справді заможних і багатих.

ГОТОВІ СТРАВИ.

Правда, французська господиня має таке облегчене завдання, що це ведення господарства не є для неї ніяким клопотом, ні труднощами. В кожній харчовій крамниці можна дістати вже зварені страви, які треба тільки пригріти. Різниця в ціні між сирією яриною та вареною дуже невеличка. Бульбу купують пооббирану вже машиною. М'ясо дають спекти до першої ліпшої пекарні. За спечення платять 20 сот. Чи в таких випадках праця господині справді не є сильно обмежена? При тому слід відмітити, що мужчини у Франції зовсім не мають того фальшивого сорому й займаються господаркою нарівні з жінками. По їдучи ходять здебільша мужчина. Він виносить сміття і він теж дуже часто мие начиння.

Домашня прислуга у Франції, зокрема в Парижі дуже дорога. В домах середньо-заможних працює звичайно лиш т. зв. принагідна помічниця, в інших випадках до праці приходять раз на тиждень послугачка до грубої роботи й вона бере 5 франків за кожну годину праці. Постійну служницю можна стрінути лиш в багатих домах, в яких вона дістає платню, що рівняється платні доброї урядниці та крім того постійний додток на вино.

МІСТО БЕЗ ПОХОРОННИХ КЛЕПСИДР.

Автім не лиш у домашнім господарстві видно інші звичаї. Чужинця дивує завжди те, що він ніколи не бачить похорону на вулицях Парижа, не бачить теж на мурах похоронних клепсидр.

Похорони відбуваються в Парижі як усяди, бо люди скрізь вмирають. Однак похорони в Парижі відбуваються у прискішеному темпі й тому важко їх заперімітити. Караван змоторизований — за ним їде великий автобус, що веде всіх учасників похорону.

Клепсидр зовсім нема, тільки рідня небіжчика розсилає повідомлення про смерть та про дату похорону. Перед домом жалоби умищують повідомлення, при чому катафальок стоїть найчастіше... у брамі дому. Посмертних згадок некрологів у часописах теж нема. Є тільки рубрика, в якій подають усе: народини, весілля і смерті.

„Техніка“ весілля теж зовсім інша. Перед церкву заїждить великий автобус гарно прибраний квітами. З автобусу висідають молодята, їх рідня й весільні гості. Цілий весільний похід уставляється парами й так входить до церкви.

НЕ ТРЕБА „МЕЛЬДУВАТИСЯ“.

Просто неімовірно там мешканеві умовини. Як хтось хоче, може й 20 літ шукати даремно якоїсь адреси.

Адресового бюро нема. „Мельдуватися“ не треба, в ніякій домі нема спису льокаторів, на дверях нема таблички з назвиськом. Найбільше ініціали мешканця можна побачити на солом'янці. Мешкання не мають чисел. Докладніші інформації подає все сторожика. У своїх мешканні кожен собі пан і може з мешкання викинути навіть поліцію. Цікаве, що коли поліція когось арештує напр. в гостинниці, то не входить до кімнати. Поліція їде в голю, аж підозріла людина вийде з мешкання.

В КІНІ ВІЛЬНО КУРИТИ.

Курці можуть себе в Парижі вважати найщасливішими, бо там вільно курити в кожній кімні. Кожний фотель, кожне крісло має свою попельничку і дим чомусь там зовсім не шкодить підчас сеансу. Правда, після світової війни пробували завести в кінах заборону курення, однак та заборона викликала бурю протестів. Напр. один із фільмових критиків написав таку рецензію:

„Не знаю, яка була ця фільма, бо в кіні не вільно було курити і я маючи до вибору Мері Пікфорд та папіроску, зовсім не надумуюся... виходжу“.

Чоловік, що перебув годину під водою.

Магометанин Раман Бей, який сам називає себе „мудесною людиною Єгипту“, який теж студіював кільканадцять літ науку йогів, піддався перед кількома днями в Лондоні оригінальній пробі.

Раман Бей перебув цілу годину під водою, без якоїнебудь шкоди для здоров'я. Факір почав свій експеримент від того, що спершу відмовив довшу молитву, відтак заткав собі носом ніс та вуха. Уста залишив без ніякого забезпечення. Тоді, у присутності членів комісії та сотень глядачів єгиптянина вложили до вузької, герметично зачиненої скрині і в тій скрині спустили на дно плаваючого басейну.

Кожна нормальна людина вмерла би за кілька хвилин, задушившись. Однак його попав

у транс і коли по годині витягнули скриню й відчинили ненарушені печатки, Раман Бей викликавав враження мертвого. Колиж йому вийняли віск з носа й вуха, по кількох хвилинах він почав віддихати, чимраз глибше.

Коли лікарі слідували за живчиком, Рамана напоїли гарячим молоком, годину пізніше „мудесний чоловік Єгипту“ виглядав якби „ніколи ніщо“.

Далі лікарі ствердили, що вже по двох годинах ні серце, ні живчик не зраджував найменшого сліду перебутої проби.

Дослід Рамана Бей викликав у Лондоні величезну сензацію. Раман Бей заповів, що він готовий свій експеримент повторити в кожній хвилині.

„Балігу“.

Це назва створена спеціально в Америці на означення свого роду реклами, що послуговується перебільшеними формами. Якщо зважити, що в Америці щодільні видання деяких часописів-щоденників виходять у 250 сторінках друку, з того більше як 100 присвячених рекламі, то ясно, що щоби в такій масі оголошень звернути чиянебудь увагу на якусь рекламовану фірму, то треба вживати найрізноманітніших засобів і форм оголошування. Таким чином зродилося іноді карикатуральне перебільшення в рекламі, якій американці дали прозвіще „балігу“.

Таке саме діється в ділянці радіої реклами. В Америці існує 561 приватних радіостанцій, які спирають своє існування майже на приходах із реклами. Тому теж 90 проц. радіових програм присвячують рекламі. Та це не скучна,

піснями чи дотепами перетикана реклама нпр. як польських радіостанцій, але з талантом написані скечі, в яких перед мікрофоном виступають слави американського мистецького літературного й акторського світу.

Відки взялася назва „Балігу“ для переборщеної реклами, ніхто не знає. Однак сьогодні — це найбільш поширене слово в Америці. Словом „Балігу“ називають усі рекламні об'єкти, які переступають межі правильної, звичайної спроби.

„Балігу“ — означає суперрекламу, яка намагається приголомшити всю раціональну рекламу й уживає найдивоглядніших задумів. Напр. виступи геральсів на льокомотиві мають розрекламувати лінію Трансконтиненталь Експрес. Нпр. обвішують конфекційний дим від верхи до землі цілими горами плащів, одягів і т.

д. Якийсь фармер улазив ревно красунь на величезного стійка бульби, щоб таким чином зарекламувати консументам виплекану на фармі бульбу.

Суперреклама через неперебірчивість та дивоглядність своїх форм почала викликувати акцію в американським громадяни, які мають багато арозуміння для потреби зовнішнього ефектів, противиться надмірному переборщенню.

До боротьби з такого роду рекламою приступив часопис „Балігу“, який уже сьогодні має понад 100.000 переплатників і є чи не найбільшим часописом в Америці, який обходить без реклами, хоч його назва є теж свого роду рекламою.

ВОРОГ ПОДАТКОВИХ ЕКЗЕКУТОРІВ.

Незвичайно грізний мексиканський бандит, який був став справжнім пострахом населення, популярно відомий під прізвиськом „Ель Талерін“, дав про себе анову чути. Його страшно називають Енрік Родрігес. Він напав на податкових екзекуторів, відбирав їм гроші та те, що вони противилися, обтинав їм уха, мав шав.

Довгі роки він був пострахом податкових екзекуторів та урядовців. Перед трьома роками він спалив житцем одного екзекутора. Майже два роки гонив за Ель Талеріном поліція та ніяк не могла його зловити. Якийсь час, коли поліція наступала йому сильно на п'ятах, закінчив свою діяльність, однак тепер знову про себе знати.

Як подають поліційні комунікати, бандит з'явився в околицях Куернавака та порозмовляв з погрозами до податкових екзекуторів, домагаючися окупу. Вістка про нову появу бандита, якого вже вважали небіжчиком, викликала серед податкових урядовців і серед населення Куернаваки правдиву паніку.

ВЕСЕЛЕ

ШКІЛЬНА ЗАДАЧА 8-ЛІТНЬОЇ ДІВЧИНКИ.

„Кіт. Кіт розмножується через свої яйки в 9 днів сімні. Потім дістають очі, а старі ми опікується або літає по дахах з котами. Її тики дуже втішні і займаються клубом или або іншими забавками. Потім вони виходять вити миші, при чім не чути їх пазурів. Вони короткі і гостро закінчені для слізання по шей. Врешті миш виходить з нори. Показує пару разів перебігти, заки її злість. Кіт обожнює різним футром. Буває електричний, нагласкається його навідаворіт. З задку за ним вилітає хвіст шораз тошній, аж на кінах виходить. Внаслідок своїх пазурів є дуже пружний і лазить по деревах, де ловить яйки для своїх малих“.

ЦЕРКОВНА ПЕРЕШКОДА.

Одна дуже велика злісниця лежала на смертній постелі. Її муж, який хоче її похоронити, хотів приподобитися своєму покійному, питається, з ким він має оженитися по її смерті.

— А про мене, женися навіть і з чорною мамою! — відповідає зі злістю хор.

— Це неможливе, бо на це не дозволено церковне право, тому, що тепер маю її дочку-жінку.

КУХАРСЬКА ПІДГОТОВА.

Кухарка: Хотіла б я знати, на що вона взяла від мене кухарську книжку?

Покійник: Хоче приготуватися, бо в її трішнім фєстніні має продавати гарні баски.

ВЖЕ НЕ ТРЕБА.

— Чи панство цього року не відвідало якої лікувальної місцевості?

— О, ні, наша донька вже має власну місцевість.

НЕОПРАВДАНЕ ОБУРЕННЯ.

— Пане! Дивитися на мене як на дурня!

— О, навпаки, уважаю вас мислячим і го відгадувача думок!

У ШКОЛІ.

— Івасю, якого роду є яйце?

— Залежить, прошу пана, чи воно влізе, когутник чи курочка.

ВИСТАНЕ.

А.: Я ще не чув про жінку, що була революционером. Все говориться і пишеться про мужчин.

Б. (пантофляр): Бороня Боже, що це за доставало! Жінки й так за багато чого

Роковини перемоги над большевиками

ТА ТЕРНОПІЛЬСЬКІ ЕНДЕКИ.

Дня 15-го серпня Польща святкує роковини т. зв. „Чуда на Вислоу“, тобто перемоги над большевиками, що в 1920-ому році довели її до самої Варшави. Внаслідок польської внутрішньо-політичної ситуації так склалися роковини стали святом, яке у великій мірі використовує для своїх маніфестацій теперішня опозиція. Отже в першу чергу теперішнє „Людове“, з яким іде ППС, зв'язує „Стронніцтво Людове“, з яким іде ППС, зв'язує з цими роковинами у своїх маніфестаціях домінування амністії для свого голови Вінценто Гросса, що саме тоді, в часі війни з большевиками і битви над Вислоу був головою польського коаліційного уряду.

Ендеки — т. зв. „Стронніцтво Народове“ — використовують ці роковини на свій спосіб. Останній рік — згідно зі своєю ідеологією та програмою, яка наказує при ніякій нагоді не згадувати українців. Ось дістали ми до рук листівку тернопільського відділу „Стронніцтва Народового“. Все в ній є: і „боротьба з викраденням польських душ на кресах“, і „боротьба з українським сепаратизмом“, і „збунтоване

банди українське, і „гайдамачизна“, і „жидокомуна“.

„Це день спроби — читаємо у цій листівці — й мобілізації сил польщини, яка завтра чином вирішить так, як цього вимагає інтерес Польщі. Польки мусять правити Польщею без явної чи скритої спілки з жидами або т. зв. українцями.“

Це все у зв'язку з роковинами битви над Вислоу, тої битви, в якій — тернопільські ендеки мабуть про те забули — брали участь та кривавилися за перемогу над большевиками також частини армії Української Народної Республіки. Чи лишило польським гурра-патріотам довідуватись щойно від українських „гайдамаків“, що в польській воєнно-історичній літературі є м. і. велика книжка ген. Тадея Кутшеби про похід на Київ у 1920. році, участь у ньому українських військ та його політичне підложжя!

До іншої категорії належать вже рефлексії, що листівка з такими зворотами свobodно перейшла цензуру.

лікар

недуг шкіриних, венеричних та лікарської косметики

Роман Лисяк

б. приватний асистент д-ра Е. Дурделла та лікар шкірно-венер. клініки ординує при вул. Сикстуській 56.

7. Побожні пісні-молитви на 950-ліття охрещення Руси-України. Крем'янець. Метелик, 4 стор.

8. Що дало українському народові християнство й що дає йому безбожницький комунизм. Крем'янець. Метелик, 4 стор.

9. Чому св. Київ не святкує 950-ліття свого охрещення? Крем'янець. Метелик, 4 стор.

Треба додати, що всі ювілейні видання видавництва „Л. і Н.“ випущені гарно, на доброму папері й доброю мовою.

Х. Х.

3 польських справ.

ПОЛЬЩА ВИСТУПИТЬ З ЛІГИ НАЦІЙ?

Агенція „Стефані“ подає: В Парижі кружляють погослови, що Польща рішила не виставляти своєї кандидатури на черговій сесії Ліги Націй та рішила зліквідувати свою постійну делегацію при Лізі Націй. Політичні кола Парижа думають, що це перший крок до вступлення Польщі в Лігу Націй.

НАРАДИ ОЗОН-У.

Дня 11. ц. м. почалися у Варшаві триденні наради головної ради Озону. Наради відкрив ген. Скварчинський. Опісля почалися праці двох комісій: рільної та освітньо-виховної. 14-го ц. м. відбудеться у Варшаві з'їзд сільських діячів Озону.

ВИНАТКОВА НАГОДА!!!

ПОРТРЕТИ

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА І ІВАНА ФРАНКА

найкращі українських письменників

повинні стати прикрасою кожної української установи.

Вми внадовзі появляться їх великі портрети, формату 35 X 50 см. у трьох кольорах на першорядному ілюстраційному картоні, що їх малював наш славний майстер ІВАН ТРУШ.

За одного портрету 4* — зол.

ХОЧЕМО ДАТИ ВАМ ВИНАТКОВУ НАГОДУ НАБУТИ ЦІ ДВА ПОРТРЕТИ

в передплаті разом з пересилкою тільки 5.50 зол.

Передплату приймаємо ТІЛЬКИ до кінця серпня 1938 року.

Замовлення і гроші просимо пересилати окремими П. Н. О. до „ЦЕНТРОБАНКУ“ у Львові на рах. 13366.

Цими днями долучимо до „Діла“ окремі складання, якими просимо слати гроші на портрети Тараса Шевченка і Івана Франка.

АДМІНІСТРАЦІЯ „ДІЛА“, Львів, Ринок 10.

„Булоб злочиним не підготовлялись“.

Нова знаменна промова Мусоліні.

При кінці військових вправ в Абрुццях відвідав військова ревія у присутності короля Мусоліні. По ревії Мусоліні виголосив таку промову:

„Старшини, підстаршини, капталі, вояки й інші сорочки! Його королівська високість, король і цар уповажив мене, щоб вам виявити його найширші похвали. Ви всі вояки, заслужили цю похвалу. Підчас цих вправ виявили велику карність, велику витривалість на труднощі, високий рівень вишколу. Не могло зрештою бути інакше. Належите до нової італійської мови, організованої під лікторським символом, до нової імперії. І як ваші товариші, маєте ви одну амбіцію: носити зброю в службі Італії. В часах, коли в кількох частинах світа гремлять гармати, булоб божевільям об-

манювати себе, булоб злочиним не підготовлялись. Ми себе не обманюємо і підготовляємося“.

НОВИЙ ТИП ШВИДКОЇ ВІЙНИ.

Італійський публіцист, Гайда, пише на сторінках „Джорнале д' Італія“ у зв'язку зі згаданими військовими вправами, що нові італійські воєнні засади спираються на концесії швидкої і вирішної війни. Ці засади відповідають вповні італійським умовам, що куди багатші на людський матеріал і духові вартості ніж на залізо, золото і бензину. Зате демоплютократії спочивають на великих запасах заліза, золота і бензину, але не мають більших людських сил, що зменшуються в наслідок обмеження уродин і тому є за довгою війною, що є статичною і позиційною.

На свято охрещення Руси-України.

ВОЛИНСЬКІ ВИДАННЯ.

Свято 950-ліття охрещення Руси-України з великих причин відбудеться на Волині першій, ніж повинно відбутися хочби з огляду на близьке сусідство безбожників та й з огляду на роботу локальних безбожницьких груп — чужих агентур.

В кожному разі місцева духовна влада повинна, щоб ширше українські православні мали відповідну ювілейну лектуру. „Церква і Нарід“, орган волинської духовної консисторії, умістить статтю архієпископа Олексія „Слово на 950-ліття охрещення Руси“; проф. О. Островський: „Шляхи ширення християнства на території України“; „Християнство в Україні за перших князів“; „Охрещення України“; „Християнство за кн. Володимира Великого“; „Джерела християнства на Русі“; „Джерела християнства в Києві“ (ч. 7—14); О. Цинкаловський: „Свідки християнства на Русі до Володимира Великого“ (ч. 11—12);

прот. Г. Боришкевича: „Від кого св. князь Володимир і наші предки прийняли християнську віру“; В. Островського: „Під знам'я хреста“, повість з часу охрещення Руси-України й інші.

Накладом видавництва „Церква і Нарід“ вийшли окремими книжками, брошурками й метеликами:

1. В. Островський: „Під знам'я хреста“, повість. Крем'янець. 52 ст.

2. О. Цинкаловський: „Свідки християнства на Волині до Володимира Великого“.

3. Прот. М. Тучемський: „Життя й діяльність святого рівноапостольного князя Володимира та охрещення при ньому Руси-України“, Крем'янець. 32 стор., 9 ілюстрацій.

4. „Що дав Володимир Великий українському народові“. Крем'янець. 16 стор., 1 ілюстр.

5. Чому св. Київ не святкує 950-ліття свого охрещення? Крем'янець. 16 стор., 1 ілюстр.

6. Церква ваша мама. Крем'янець. 12 стор., 1 ілюстр. (для дітей).

Повідомляємо

що з днем 1. вересня 1938 р.

ми ЛІКВІДУЄМО

Конто ПКО. ч. 143.322 - Варшава

й тому просимо ВСІ ГРОШІ надсилати

тільки

на конто ПКО. Львів ч. 504.060

АДМІНІСТРАЦІЯ „ДІЛА“.

По широкому світі.

Над Естонією кружляв 20 хвилин большевицький літак, хоч його обстрілювала протилетунська артилерія.

Президент Латвії Ульманіс затвердив номінацію на послів Латвії в Берліні і Брюсселі. До Берліна поїхав пос. Кривієнс, до Брюсселя д-р Еальтерс.

Коло Аляндських островів кружляли два совітські підводні човни. В Гельсінгфорсі з цього приводу велике обурення.

З початком вересня виїжджає до Європи єгипетський міністр закордонних справ Фатаа Янія і відбуде низку конференцій в європейських столицях.

До Лондону приїхав уже шеф турецької морської місії соти. Сайд Гальмад на переговори у справі будови воєнних кораблів для Туреччини.

Мусоліні прийняв сен. Конті і членів італійської місії, що вернулася з Далекого Сходу, де підписала низку господарських договорів між Італією, Манджуро та Японією.

Бритійський уряд вислав протестаційну ноту до уряду ген. Франка у справі двократного нагету на бритійський корабель „Лейх Люган“.

През. Рузвельт запросив норвеського престолонаслідника ю. Оляфа на відкриття норвеського павільйону на ньюйорській світовій виставі в 1939. р. Кн. Оляф прийняв запрошення і виїде до Америки зі своєю дружиною.

Французький амбасадор у Токіо склав протест проти бомбардування французької катери в Японії японськими літаками.

